

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína, v právní věci žalobce: **M. M.**, zastoupen JUDr. Antonínem Šolcem, advokátem se sídlem Karlovy Vary, Jugoslávská 1311/14, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Karlovarský kraj**, se sídlem Karlovy Vary, Západní 17, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 6. 2017, č. j. 57 Af 10/2017 – 70,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobce dne 19. 4. 2017 podal ke Krajskému soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“) žalobu proti exekučnímu příkazu žalovaného ze dne 1. 3. 2017, č. j. 175608/17/2401-80541-402145. Usnesením ze dne 14. 6. 2017, č. j. 57 Af 10/2017 – 70 (dále jen „napadené usnesení“), krajský soud řízení o žalobě zastavil podle § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o soudních poplatcích), neboť žalobce přes výzvu soudu nezaplatil ve stanovené lhůtě soudní poplatek spojený s podáním žaloby.

[2] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl usnesení krajského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Namítl v ní, že krajský soud nesprávně vyhodnotil otázku uhrazení soudního poplatku a odepřel mu tím soudní ochranu. Uvedl, že se soudní

cestou snaží brojit proti postupu žalovaného tím, že nejprve podal žalobu proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu (§ 82 a násl. s. ř. s.) [pozn. z příloh kasační stížnosti vyplývá, že šlo o řízení vedené u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 57 A 22/2017], při níž uhradil soudní poplatek. Krajský soud jeho zásahovou žalobu odmítl a přípisem ze dne 4. 5. 2017 stěžovatele vyzval ke sdělení účtu pro vrácení zaplaceného soudního poplatku. Zástupce stěžovatele na žádost reagoval sdělením doručeným krajskému soudu dne 15. 5. 2017, v němž mu oznámil, že byla podána další žaloba (v nyní projednávané věci), a požádal jej, ať je vracený soudní poplatek zaúčtován na úhradu soudního poplatku v této věci.

[3] Krajský soud přesto stěžovatele následně vyzval usnesením ze dne 30. 5. 2017, č. j. 57 Af 10/2017 – 54, k uhrazení soudního poplatku, na které zástupce stěžovatele reagoval přípisem, v němž poukázal na svůj předchozí požadavek o využití vracených prostředků k úhradě nyní požadovaného soudního poplatku. Doplnil, že krajský soud na jeho žádost nijak reagoval, a stěžovatel se proto domníval, že došlo k úhradě započtením. Uvedenou komunikaci s krajským soudem stěžovatel doložil listinami připojenými ke kasační stížnosti. Stěžovatel uzavřel, že soudní poplatek mu vrácen nebyl, peněžní prostředky se nachází na účtu soudu jako přeplatek, který jako takový měl být použit na úhradu nově vzniklé poplatkové povinnosti. Vše krajskému soud včas sdělil a nemohl se proto dostat do prodlení. Krajský soud přesto řízení napadeným usnesením zastavil.

[4] Dne 17. 10. 2017 stěžovatel doplnil k výzvě zdejšího soudu svou kasační stížnost, kdy upřesnil obsah a označení jejích příloh. Zopakoval, že trvá na svém názoru, že nevrácený soudní poplatek za zásahovou žalobu měl být použit na související (nynější) řízení. Zdůraznil nově, že ustanovením § 13 odst. 2 zákona o soudních poplatcích je soudu uloženo postupovat podle zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), o jehož ustanovení § 154 opírá stěžovatel svůj právní názor. Stěžovatel navrhl zrušení napadeného usnesení a vrácení věci k dalšímu řízení.

[5] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil otázku splnění podmínek řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem a jsou splněny i obsahové náležitosti dle § 106 s. ř. s.

[6] Nejvyšší správní soud následně přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[7] Stěžovatel ve své kasační stížnosti nijak nerozporuje postup krajského soudu v tom směru, že by nebyl řádně vyzván k uhrazení soudního poplatku, popřípadě že nebyly dodrženy zákonné lhůty, po jejichž marném uplynutí bylo řízení zastaveno. Podstata jeho argumentace spočívá v námitce, že úhrada soudního poplatku v nyní přezkoumávaném soudním řízení měla být provedena započtením soudního poplatku, který byl stěžovateli vracen v souvislosti s odmítnutím jeho předcházející zásahové žaloby, přičemž vše soudu včas sdělil. Krajský soud však nereagoval a stěžovatel se proto domníval, že soudní poplatek byl uhrazen započtením. Nemohl se tedy dostat do prodlení s jeho úhradou a řízení nemohlo být zastaveno. Na podporu svého právního závěru odkázal na § 154

daňového řádu, který je nutné aplikovat na základě § 13 odst. 2 zákona o soudních poplatcích.

[8] Podle § 13 odst. 2 zákona o soudních poplatcích platí, že „[p]*ři správě placení poplatků se postupuje podle daňového řádu, pokud nestanoví tento zákon jinak*“.

[9] Ustanovení § 154 daňového řádu upravuje nakládání s přeplatkem ve vztahu k nedoplatkům na jiných daňových účtech a u jiných správců daně téhož daňového subjektu.

[10] Z citovaného ustanovení § 13 odst. 2 zákona o soudních poplatcích vyplývá, že úvaha o aplikaci daňového řádu ve věcech soudních poplatků je namístě pouze tehdy, pokud sám zákon o soudních poplatcích nestanoví soudu konkrétní, slovy citovaného ustanovení „*jiný*“, postup.

[11] Nejvyšší správní soud po posouzení věci dospěl k závěru, že zákon o soudních poplatcích upravuje situaci, která vyvstala v řízení před krajským soudem, autonomně, přičemž zcela konkrétně stanoví, jak má správní soud v daném případě postupovat.

[12] Usnesením ze dne 13. 4. 2017, č. j. 57 A 22/2017 – 45, došlo k odmítnutí zásahové (tj. předchozí) žaloby žalobce. Zákon o soudních poplatcích v § 10 odst. 3, větě třetí stanoví, že „*[b]yl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek*“. Předmětný zákon tedy citovaným ustanovením konkrétně stanovuje, jakým způsobem má soud postupovat v situaci, kdy je návrh na zahájení řízení (zde žaloba) odmítnut. Slovy ustanovení § 13 odst. 2 téhož zákona tedy „*stanoví jinak*“, a vylučuje tím možnou aplikaci daňového řádu ve smyslu citovaného ustanovení. Krajský soud přitom postup vyžadovaný ustanovením § 10 odst. 3, větou třetí zákona o soudních poplatcích plně respektoval, když pod výrokem III. usnesení č. j. 57 A 22/2017 – 45, rozhodl o vrácení uhrazeného soudního poplatku a přípisem ze dne 4. 5. 2017 vyzval žalobce ke sdělení účtu, na nějž mu má být soudní poplatek vrácen. Stěžovatel postup krajského soudu v tomto směru nezpochybňuje, když předmětnou výzvu sám přiložil k podané kasační stížnosti. Stěžovatel však opomněl uvést, že v reakci na jeho žádost o započtení vraceného poplatku, vznesenou v rámci řízení pod sp. zn. 57 A 22/2017, mu krajský soud přípisem ze dne 17. 5. 2017, č. j. 57 A 22/2017 – 56, doručeným jeho zástupci dne 26. 5. 2017, *výslovně sdělil, že takový postup není možný*, neboť krajský soud je vázán svým usnesením č. j. 57 A 22/2017 – 45, které nabylo právní moci (§ 55 odst. 2 s. ř. s.). Současně jej přitom opětovně vyzval ke sdělení čísla účtu pro vrácení soudního poplatku.

[13] Stěžovateli tedy bylo ještě před vydáním usnesení č. j. 57 Af 10/2017 – 54, jímž byl vyzván k úhradě soudního poplatku v nyní přezkoumávaném řízení před krajským soudem, známo, že jeho žádosti o započtení nebude, respektive nemůže být vyhověno. Lze pouze dodat, že i v případě, kdy by krajský soud o této skutečnosti stěžovatele výslovně neinformoval, musela by být stěžovateli zřejmá právě z výzvy k úhradě soudního poplatku. Krajský soud ji vydal dne 30. 5. 2017, tedy celých 15 dní po obdržení žádosti stěžovatele o realizaci zápočtu. V případě, že by bylo možné žádosti vyhovět, měl by tak krajský soud dostatek času k realizaci takového postupu ve vztahu k nyní rozebíranému

řízení, v němž by tak následně jistě výzvu usnesením č. j. 57 Af 10/2017 – 54, nevydával. Je však třeba zopakovat, že krajský soud na žádost stěžovatele ze dne 15. 5. 2017 reagoval již dne 17. 5. 2017 sdělením o nemožnosti jeho žádosti vyhovět. Stěžovatel tudíž nemohl mít žádné pochybnosti, že k úhradě soudního poplatku započtením nedojde. Pokud i nadále setrvával na svém přesvědčení o úhradě poplatku započtením, může jít tento jeho ničím nepodložený závěr pouze k jeho tíži.

[14] Kasační námitka stěžovatele je proto nedůvodná, neboť krajský soud postupoval zcela v souladu s ustanoveními zákona o soudních poplatcích (§ 10 odst. 3, věta třetí). Zákon o soudních poplatcích stanoví konkrétní postup, ve kterém nezakládá možnost převedení uhrazeného soudního poplatku v jednom řízení na úhradu poplatkové povinnosti v jiném řízení, vedeném týmž žalobcem, ale upravuje exaktně postup tak, že soudní poplatek v (zde) zastaveném řízení je vrácen poplatníkovi, tedy žalobci. Krajský soud proto nepochybil, nereflektoval-li žádost stěžovatele o započtení, přičemž jej o nemožnosti jím navrhovaného postupu výslovně informoval přípisem ze dne 17. 5. 2017. Stěžovatelovo tvrzení, že krajský soud na jeho žádost nijak nereagoval, je tedy v kontextu shora uvedené argumentace nejen irelevantní, ale také nesprávné, neboť je v přímém rozporu s obsahem soudního spisu ve věci sp. zn. 57 A 22/2017 i spisu vedeném v nyní přezkoumávaném řízení (sp. zn. 57 Af 10/2017), kam byl přípis ze dne 17. 5. 2017 založen.

[15] Ve světle uvedené argumentace je proto namístě závěr, že postup krajského soudu byl správný. Žalobci vznikla současně s podáním žaloby poplatková povinnost ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) zákona o soudních poplatcích. Současně s tím se soudní poplatek stal podle § 7 odst. 1, věty první téhož zákona splatným. Protože žalobce poplatek s podáním žaloby neuhradil, vyzval jej krajský soud usnesením č. j. 57 Af 10/2017 – 54, k jeho zaplacení ve lhůtě jednoho týdne ode dne doručení daného usnesení, k němuž došlo dne 5. 6. 2017. Lhůta pro zaplacení soudního poplatku tedy marně uplynula dne 12. 6. 2017. Stěžovatel v rámci této lhůty pouze přípisem odkázal na svůj dřívější požadavek o započtení, ačkoliv mu jak z přípisu ze dne 17. 5. 2017, č. j. 57 A 22/2017 – 56, tak z následné výzvy k úhradě soudního poplatku (usnesení č. j. 57 Af 10/2017 – 54), muselo být zřejmé, že jeho žádosti není možné vyhovět. Krajský soud proto zcela v souladu s § 9 odst. 1 *in fine* zákona o soudních poplatcích, ve spojení s § 47 písm. c) s. ř. s., řízení o žalobě zastavil. O tomto důsledku neuposlechnutí výzvy byl přitom stěžovatel v usnesení č. j. 57 Af 10/2017 – 54 výslovně poučen.

[16] Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační námitku stěžovatele důvodnou a kasační stížnost proto v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. zamítl.

[17] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by náleželo procesně úspěšnému žalovanému, kterému však v řízení o kasační stížnosti nevznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, proto soud náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 10. ledna 2018

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu